

# De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n<sup>o</sup> 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk 15 centiem.

Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

TONGEREN, DEN 11 MAART.

## De milite-wet van 1870.

De doktrinaire dagbladen, vol kwade trouw, willen de verzwareing der lotingswet van 1870 op het tegenwoordig kabinet werpen, en daardoor dat laatste hatelijk maken.

Die eerlijke dagbladen, zegt het *Handelsblad*, meenen dan, dat het publiek zóó weinig memorie heeft, dat het reeds vergeten is wat er in het midden van verleden jaar in den *Moniteur* stond, op het oogenblik dat het tegenwoordig kabinet NOG NIET aan het bewind was?

Inderdaad, de wet die de milicie verzwaarde en nog onrechtvaardiger maakte; die verpletend is voor onze burgerij, is geteekend EUDORE PIRMEZ en JULES BARA. Het tegenwoordige kabinet vond ze geteekend en uitvoerbaar, toen het aan het bewind kwam, en wat geteekend is moet worden uitgevoerd.

Niet minder oneerlijk zijn die bladen als zij zeggen, dat het tegenwoordige kabinet die nieuwe wet onmiddellijk had moeten veranderen. Op die wezenlijke domheid antwoordt het *Fondsblad* op de volgende wijze:

« Gent en Brugge zijn niet op eenen dag gemaakt. Die wet moet verdwijnen, want zij weegt loodzwaar op den geringen man.

« Het gheele land veroordeelde de oude milicie-wet, door de bevolking met den naam van *bloedwet* bestempeld. Wat deden de doktrinairen, die liefderijke verzorgers van 's volks welvaart? Niet genoeg dat zij het jaarlijksch contingent met 2000 MAN versterkten, zij verminderden daarbij nog de kans des kleinen burgers, om zijne zonen, door 't moeilijk verkreng spaargeld, vrij te koopen.

« Onder 't beheer der oude wet kon men van nummer verwisselen voor eene som van 900 tot 1400 fr.; nu, dank aan de vaderlijke doktrien, is er een kapitaal nodig van 2000 fr., en nog meer!

« En daarmee was het niet genoeg: ook de manier van loting moest veranderd worden. De doktrinairen, « *alleen bekwaam* om te besturen » (dagelijksch refereintje van de klubgazzetten.) hebben inderdaad door die fameuze herinrichting bewezen, dat zij eene onvergelyklijke bekwaamheid hebben om... het gansche spel in de war te brengen.

« Op dit oogenblik kennen de 2600 gemeenten des lands, waartoe de doktrinaire bekwaamheid dient! De eerste loting, volgens het *verbeterde* stelsel, heeft plaats gehad — en men waardeert er de vruchten van.

## EEN UITSTAPJE

IN

### HET JURA-GEBERGTE.

(Vervolg.)

Intusschen verdubbelt de orkaan zijne pogingen; de grootsche stem van den donder paart zich met de duizende geluiden van den regen en den wind en menigvuldige bliksemstralen verlichten telkens de heerschende duisternis met een onheilspellende flikkering.

Lucie kan het niet langer in huis uithouden. Dood om Dood! zij moet weten, wat er met Michel voorgevallen is. Zij herinnert zich flauw hem te hebben hooren spreken van eene onderneming, welke door eene beruchte bende sluikhandelaars zou beproefd worden. Wie weet het? misschien heeft hij zich laten overhalen; misschien heeft hij zijn aandeel willen hebben in de winsten, welke daaruit moeten voortvloeien en naar zijne verzekering zeer aanzienlijk moesten wezen. O! indien zij had kunnen vermoeden, dat hij plan had daaraan deel te nemen!... Maar neen, die gedachte is zelfs niet bij haar eenige uitdrukkingen van hem voor den geest, die haar, in verband met toespelingen van zijne vroegere makkers, de noodlottige waarheid doen vermoeden.

« Hij had het mij evenwel gezworen! » snikte zij, terwijl zij eenen zwaren mantel omsloeg om zich eengzins tegen de koude en den regen te beschutten.

Na nog een laatste blik om zich geworpen te hebben in de eenvoudige kamer, waar zij zulke gelukkige, helaas! zoo spoedig vervlogen dagen gesleten had, treedt de arme vrouw in de duis-

» Die vruchten zijn, dat het recht, de gelijkheid onder de gemeenten, voor de milicie, gansch vernietigd zijn. Laten wij het in 't kort betoenen.

» Vroeger wist elke gemeente, hoeveel manschappen zij jaarlijks had te leveren; dit getal was geëvenredigd aan hare bevolking en dus, volkomen gewettigd.

» Nu bestaat dit niet meer, aangezien de gemeenten niet meer afzonderlijk loten, maar die van een en hetzelfde kanton voor de loting vereenigd zijn.

» Men begrijpt wat daaruit ontstaan kan, en het gevaar is op meer dan ééne plaats verzevenlijkt: de gemeente A, bij voorbeeld, die vroeger ACHT mannen te leveren had, ingevolge hare bevolking, zal er dit jaar, dank aan de nieuwe lotingswijze, ELF opbrengen, terwijl de gemeente D., die er vroeger, volgens recht en billijkheid, ZES leverde, er nu enkel TWEE moet geven.

» Ziedaar, ja, de doktrinaire bekwaamheid!

» Gelijk wij reeds zegden: de gelijkheid onder de verschillende dorpen bestaat niet meer; het domme lot zal nu eens de eene, dan de andere gemeente ofwel buitengewoon bevoordeelen, ofwel noodlottigerwijze treffen, en offers vragen, die niet redelijk, niet rechtvaardig, volstrekt niet te dulden zijn.

» Buitengemeenten! gij zult de stem verheffen tegen die wetsverknociging, welke u alle, zonder onderscheid, zwaar kan drukken; gij zult opkomen, gezamenlijk en krachtadig, tegen een stelsel, dat den last der hatelijke bloedwet nog ondraaglijker maakt, en gij zult door uwen weêrstand de laatste *welddad* vernietigen, waarmede het doktrinaire kabinet u heeft *begiftigd*.

Sedert lang verlangde elkeen, die 't hart op de rechte plaats heeft, en rechtzinnig verkleefd is aan het land en zijne schoone instellingen, sedert lang verlangde men, dat de hevige partijtwisten, welke ons land verdeelen, mochten ophouden; dat de vrede onder de afgematte burgerij mocht hersteld worden; dat de leus, onder 's lands blazoen geschreven, niet langer eene leugen blijven moest.

Het ministerie, dat den 14 juni op zulke plechtige wijze door de natie is veroordeeld geworden — wat had het ons anders gegeven dan een hatelijk despotismus, dan eene wraakroepende schennis van recht en rechtvaardigheid, dan een weergalooze vermetelheid om wetten en plichten met de voeten te trappen, en schaamteloos de gevoelsaan zijn ongebonden wil te verslaven? Verbastering van

ternis naar buiten.

Zij had nog geen twintig schreden gedaan, of zij was doornat. Hare tanden klapperden van koorts en koude. Niet wetende, waarheen zij hare schreden zou richten, kwam de heilsame gedachte om naar huis te keeren bij haar op, maar zij wierp deze van zich als eene bekoring. De engelen der duisternis omgaven haar, haar met het ruischen van hunne vleugelen verblindende.

Onder het voortgaan meende zij telkens een spottend gelach zich te hooren vermengen met de steeds zwakker wordende donderslagen, terwijl zij bij het akelige, plotselinge licht der bliksemstralen zich verbeelde tal van vreemde gedaanten om zich heen te zien varen.

« Mijn God! » riep zij radeloos uit, « neem mijn leven, maar red mijn echtgenoot. »

En zij moende een aantal spottende stemmen haar te hooren nagalmen; « neem mijn leven, maar red mijn echtgenoot! »

Zij blijft staan, een beangsten blik om zich heen slaande. De regen heeft opgehouden, maar de wind loeit nog door het geboomte en zweept de donkere wolkgavaarten voort, die elkander in het lachtraim schijnen te vervolgen en bij tusschenpoopen de zilveren schijf der maan bedekken.

Arme Lucie! wat staat haar te doen? Want zij weet werkelijk niet, waarheen zij hare onzekere schreden zal richten.

« Welaan! ik verlaat mij op God! » sprak zij vastberaden; « ik moet hem vinden. »

Eene spottende stem scheen bare woorden te herhalen. Zij keerde zich huiverende om, maar zag niets.

Recht voor zich uitgaande, bevond Lucie zich weldra buiten de hooge denneboomen, buiten de doornige struikgewassen, waartusschen zij zoo lang ronddoelde. Zij bevond zich op een naakt

het nationaal karakter, vernietiging van onze zedelijke grootheid, ziedaar de resultaten van zijn dertienjarig beheer; — al de waarborgen van den openbaren voorspoed heeft het in dien tijd verbeurd, ten offer gebracht aan zijnen haat, aan zijn fanatismus, aan zijne nooitverzagde heerschzucht!

Een nieuw bewind is uit de kiezingen van 14 juni opgekomen. Zijne zending was voorop afgeteekend: Rechtvaardigheid, bezadigheid, verzoening. Dit was immers de kreet, met welken de vrije kiezers, de weldenkende burgers zich op genoemden dag naar de stembus hadden gegeven? Maar verre van zich aan die beslissing van het kiezerskorps te willen onderwerpen, steken de veroordeelden van 14 juni het hoofd weder op, en durven, woedender dan ooit, den oorlog verklaren aan al de menschen van goeden wil — aan hen, die orde en rechtvaardigheid, eerlijkheid en vrede verlangen. Zij durven, schaamteloos, den handschoen toewerpen aan allen, die vrij willen blijven in hunne godsdienstige overtuiging, en niet willen af dalen tot het redeloze dier?

« *Scheiding van Kerk en Staat! De priester uit de school!* » roepen zij uit, en werpen die leus als eene nieuwe fakkel van tweedracht over stad en dorp, de onrust brengende in de familiën, de maatschappij tot in hare grondvest schokkende.

Uitzinnigen! En dien kreet van haat, geweld en dweepzucht durven zij slaken, op een oogenblik, dat het buitenland in zulke netelachtige omstandigheden verkeert; dat de machtige nabuur mogelijk met het oog naar ons loert; op een oogenblik, dat ons land de diepste rust, de volkomen orde behoeft.

Wij vragen het u, Medeburgers van allen rang en stand, om 't even van welke denkwijze, is het gedrag van de mannen der zoogenaamde liberale partij verschoonbaar? Is het niet van de hoogste aangelegenheid, dat de politiek van geweld en verdrukking, die zoo lang ons vaderland heeft verseurd, plaats make voor een stelsel, dat vrede en verzoening bewerkt, en de geschokte rust hersteld? Ieder, die het wel meent met land en volk, die het algemeene belang boven het bekrompen belang eener partij stelt, die wenscht dat handel, nijverheid en landbouw, kunsten en wetenschappen in bloei blijven, zal het ministerie toejuichen, hetwelk een zoo volkomen begrip van de wenschen en behoeften des lands aan den dag legt.

## Leopold II, koning der Franschen.

Amerika bezit, zooals ieder weet, het mono-

heuvelachtig bergvlak, dat zacht hellend aflipe naar eene donkere rotsgroep, waar zich een vreeselijk gedruisch deed hooren.

De lucht was intusschen nagenoeg opgeklaard; het onweder was afgedreven en de maan verlichtte met haar vriendelijk schijnsel de onzekere schreden van de angstig zoekende Lucie.

Plotseling valt er een schot, onmiddellijk gevolgd door een aantal losbrandingen uit geweren, gespaard met verwenschingen.

Wat gebeurde er? Er had klaarblijkelijk eene ontmoeting plaats tusschen de grensbeambten en de sluikhandelaars; maar veel lager dan de plek, waar zij zich bevond.

Aan den hevigsten angst ter prooi snelt Lucie voort en bereikt weldra het uiteinde van het vlak. Het bruisen van het water beneden haar doet haar het gevaar bemerken, dat zij liep. Zij stond boven de Dous tegenover de *Ladders van den Dood*. Nog ééne schrede en zij stortte in de gapende diepte.

Bij het zien van hare onmacht om verder te gaan of degenen bij te staan, die zij in gevaar waande, slaakt de jonge vrouw een akelligen gil en heft vertwijfelend de handen ten hemel op; door die beweging valt de mantel van hare schouders, die haar tot dusverre beschut had.

Een troep mannen, waarvan eenigen gewapend anderen zwaar beladen zijn en die allen stil als spookgedaanden ongeveer vijftig passen beneden haar tusschen de rotsen doorsluipen, blijven bij het hooren van den kreet boven hunne hoofden besluiteloos staan.

« Bij den duivel, » sprak degene, die de bende scheen aan te voeren en niemand anders was dan Hilarus, de sluikhandelaar, « zouden wij verraden zijn als honden? »

« Wat zou anders het schot van zoo even te beduiden gehad hebben, hetwelk gij de domheid begaan hebt te beantwoorden? » liet eene zware

polium der politieke kwakkel of aprilvisschen. Wij vinden de volgende dwaasheid in de *New-York Times*, dagblad der Vereenigde Staten. Dit blad, opgesteld door eenen Engelschman, met monarchie en aristocratieke strekkingen, zegt dat er geene kans is voor de republiek in Frankrijk. Van Napoleon III, zegt die politieke sterrekundige, kan er geen ziekten hoop. Blijven dus de Orleanisten, die alleen een ziekten kans hebben. Maar... er zijn altijd maar's. Dus vertalen wij uit de *New-York Times*:

« Maar, buiten de Orleanisten en de Bourbons staat er een derde weg open, voor diegenen welke de herstelling van de monarchie in Frankrijk begunstigen, en men moet bekennen dat dit nieuw gedacht alles heeft om populair te worden. Het ontwerp in kwestie is reeds het voorwerp geweest van ernstige beraadslagingen in de diplomatische kringen van Europa. Eene menigte politieke moeilijkheden zouden voor de toekomst vermeden zijn, door de vereeniging van België en Frankrijk. Koning Leopold II zou den schepster over de beide volkeren dragen. Vlaanderen, Brabant, en andere belgische provincien zouden Frankrijk over het verlies van den Elzas en Lorraine getroosten. Daarenboven vijf miljoen Belgen, werkzaam en nijverig als zij het zijn, en waarvan de helft Franschman door taal en gevoels zijn, (???) zouden voorzeker in inniger betrekking zijn, als bevolking, met Frankrijk, dan de half duitsche bewoners van den linker Rijnboever.

« De koning der Belgen heeft geenen erfgenaam van het mannelijk geslacht, maar zijn broeder, de graaf van Vlaanderen heeft er, en, door eene merkwaardige overleefkomst, is zijne vrouw de zuster van dien zelfden prins Karl von Hohenzollern-Sigmaringen, die, zonder het te weten, de oorzaak is geworden dat de twee groote volkeren elkaar hebben aangegrepen. Bij uitzondering van die laatste bijzonderheid, bieden de andere beschouwingen eenen zeer gunstigen samenhang aan dit stelsel. Alhoewel met vele moeilijkheden omringd, is het waarschijnlijk dat dit nieuw gedacht ernstig zal besproken worden in de aanstaande Nationale Vergadering.»

Ziedaar iets wat de Franschen, de Belgen, en bijzonder de diplomatische kringen zal verwonderen.

## Belgische Illustratie.

Daar er slechts weinige exemplaren der *Belgische Illustratie*, eerste en tweede jaargang meer overig zijn, rekenen de uitgevers het zich ten plicht de inschrijvers die deze schoone uitgaaf niet compleet bezitten, hiervan te verwittigen, dewijl er nu nog gelegenheid bestaat zich die te verschaffen.

De inschrijvers welke de twee vorige jaargangen zouden verlangen te ontvangen worden verzocht de uitgevers, of den boekhandelaar bij

stem zich hooren. « De grenswachters zullen op de loer liggen. »

« En ik heb er het bewijs van, dat wij verraden zijn! » brulde een derde. « Ziet slechts! »

En de richting van zijn uitgestrekte arm volgende, bemerkten allen een menselijke gedaante, aan welke de afstand en het onzekere maanlicht reusachtige proportiën geven, op het uiteinde van de rots staande, gelijk een beeld op een kolossaal voetstuk.

Dat geheimzinnige wezen schijnt seinen te geven.

Aanvankelijk stom van verrassing en verbaazing hebben de sluikhandelaars zich dra hersteld. Die mannen, wier leven een onafgebroken strijd is tegen de maatschappij, die gewoon zijn zich aan geen wetten te storen en zonder aarzeling alles uit den weg te ruimen wat de nitoefening van hun misdadig handwerk zou kunnen belemmeren, die mannen, die voor het meerendeel aan God noch duivel gelooven, konden niet lang blijven verkeeren onder den indruk van de vrees, welke die onverwachte verschijning in hen verwekte.

« Het is een tolbeambte, die daarboven op den uitkijk staat, » sprak een hanner.

« Of wel een verrader, die ons verkocht heeft. »

« Hij zal ten minste niet van het loon van zijn verraad genieten, » sprak een sluikhandelaar, terwijl hij den loop van zijn geweer ophief en losbrandde.

Een bliksemstraal verlicht de akelige duisternis van de diepte, een kwaal wekt heinde en verre de echo's in het gebergte: de menselijke gedaante waggelt en tuimelt naar beneden.

Die in de misdaad verharde mannen staren elkander met een gevoel van vrees aan.

« Maar dat is geen man! » zegt er eindelijk een; die de tolk is van aller gedachte.